

EĞİTİMCİ - YAZAR İSA AKGÜL YAZDI

İSA AKGÜL'ÜN KÖŞE YAZISI

İnsan;

varlıkların en üstünü olanıdır. Duyularıyla algıladığı ve algılayamadığı tüm yaratılmış varlıkların kendisinin hizmetine sunulan, yaşamı için gerekli donanımlarla donatılan, muhatap kabul edilen, sorumluluk verilen, var olma bilincini idrak edebilmesi için diğer varlıklardan farklı niteliklere sahip ve akrep ile yelkovan ikilisi arasındaki yaşam diliminde yara ile hemhal olan bir varlıktır.

İnsanı insan, bizi biz yapan yaradır. Yara; bağıdır, bağlayandır, zamktır, doğal ve fıtrî tutkaldır. Dışta değil içtedir. Görünmeyendir. Madde değil manadır.

Yaşanılandır. Kelimelerle anlatılamayandır. Sırdır. Gizemdir. Var olma sebebidir. Yaralanmaktır ki biz aynı yardan yaralıyız.

Yara sevincin, neşenin, huzurun, mutluluğun, sevdanın, aşkın temel ham maddesidir, nüvesidir, özüdür, atomudur. Tanımaktır, bilmektir. Kabuldür, boyun büküştür. İtaattir. Sözünde durmaktır. Sözün gereğini yapmaktır. Yok iken verilen sözü, ilk nefesle son nefes süresince unutmamaktır.

Yara düsturdur, kılavuzdur, pusuladır. Yol göstericidir. Ayırıcıdır. Selamdır. Muhabbettir. Merhamettir, şefkattir. Yumuşak huyluluktur. Umuttur. Ümittir. Amaç ve gayedir. Mıknatıstır. Merkezdir. Araftır. Tohumdur, filizdir, fidedir. Yarayı unutmak alarm halidir. Tehlikeli bir etik yoluna adım atıştır. Kibir, gurur, enaniyet, egoizm bandında bilerek ve isteyerek yürümektir. Bir şey değilken çok şeymiş havasına girmektir. Zayıfken güçlüymüşüz algısını vererek acizliği es geçmektir. Süslü egoizm libasından kurtarmak için atılan adımları ret etmektir.

Kendimizi bilmemiz yaramızı bilmekle orantılıdır. Ki yaramız, bizim sınırlarımızı, haddimizi, tehlikeli uç noktamızı, dönemeç ve zikzaklarımızı ikaz ederek bildirir. Kendimizi, özümüzü, bizi biz yapan 'biz'leri hatırlatır. Biz, 'biz'likte daim olduğumuzda yaramız katmerleşir, kavileşir. Biz 'biz'likten uzaklaşırsak ve herkesleşirsek yitikleşmeye adım atmışız demektir.

Yaramız varsa, geçici yoldan kalıcı raha şeref ve onurla yol alırız. Zor durumda bırakan, yaşamımızı kilitleyen, huzursuz, mutsuz kılan halden kurtuluruz. Eğer yaramız yok ise, hırs, kibir, enaniyetin kirli deryasında kulaç atmaya devam ederiz ki hataların başını başımızda taşımış oluruz.

Yaralı yarasını paylaşmaz, sunmaz, göstermez. Ancak bir yare, bir de Yaradan'ına

arz eder yaralı yarasını. Çünkü yara yarayla yaralanarak yara olur. Kapanan yara, yara değildir. Geçici yara, maskeli tebessüm gibidir. Sahte gamzedir. Yaralı olmak, her yöne ve her şeye baktığımızda maşuku görmektir. Her nefeste, nefesiyle nefeslenmektir. Harlı narı şifa od'una döndürmektir. Kara bulutlardan bereket damlasıyla kanmaktır. Yare olan yarlığı söndürmemektir. Yaranın sesini duyabilmek ve kokusunu tadabilmektir. Yürek kokusunu, yanan ciğer kokusunu, gül kokusunu hissedebilmektir. Gül kokulu toprağın gül kokusunu duyabilmektir. Yarda yok olmaktır. Yitikleşmektir. Erimektir. Her mevsim baharı yaşamaktır. Şifa hazinesine ilerlemektir. Gülleşmektir. Karanfilleşmektir. Nimetle donanmaktır.. Kötülüğe red, güzelliğe evettir. Aşağıların aşağısına hayır, mükemmele ve zirveye evettir.

Yaramıza sarılalım ki; üşümekten, donmaktan kurtulalım. Sönmekten uzaklaşalım. Suyun başından ayrılmayalım. Dağın zirvesinden düşmeyelim. Bereketli ovalarda tökezlemeyelim. Çöllerde kuma batmayalım. Doluya tutulmayalım. Denizlerde boğulmayalım. Çünkü yara yaralıya güç verir, kuvvet verir. Bizi bize verir. Özü özle buluşturur.

Sevdamızı çürütüp öldürerek yaramızı kanatmayalım. Dostluğumuzu kirletmeyelim. Yaramızla yar olalım ki gündüzümüzün güneşi, gecemizin ay'ı, karanlığımızın kandilleri hiç sönsün.